

Her *sağlıklı Türk erkeği* gibi bir Facebook hesabım var, bugün kapatayım dedim Rating'im düşündüğümünden fazlaymış, herhalde geri açacağım.

Kapatmamın sebebini yazayım da boşa gitmesin bari: Status update'lerinden birine yakın birinden gelen yorumdu derdin, "senin karın var, çocuğun var, bilmemneyin var..." diye giden bir yorum, onun öncesinde de bir "senin yerinde olmak istiyorum" sözü, çünkü neden, hiç işe gitmediğimi, hayat böyle sürerse daha da gitmeyeceğimi yazmışım ya, ondan... (Aslında düşününce iki ay kadar işe gitmişliğim var, velakin ruhumda pek derin iz bırakmamış demek ki, unutmuşum.)

Evet, *imrenilmek* güzel bir şey, ama beni rahatsız eder çünkü aslında dışardan görüldüğü gibi değildir kimsenin durumu, adama son model arabalarda geziyor diye imrenirsin, borcu dağlar kadardır, adama mevkisi için imrenirsin, kaybedeceğinden dolayı o kadar huzursuzdur ki geceleri uyuyamaz, adama ne güzel işe gitmiyorsun dersin velakin sabah yediden gece onikiye kadar *evde* çalışmaktadır; bir de *kimse kimsenin yerinde olamaz, yerini beğenmeyen de beğenebileceği başka yer yoktur* diyecektim.

Ben halinden devamlı şikayet eden insanlardan kaçırım; kapatırım, düğmeyi çeviririm, susarım o da sussun diye... Derdin olabilir kardeşim, ama kendine dert icat ediyor, başkalarının da bununla kendi dertleri gibi ilgilenmesini bekliyorsan, hayır, işte orada dur, ben orada yokum. Çözüm üretmiyor, kendi dertlerinle *besleniyorsan*, bir noktada onlarla *övünüyorsan*, kusura bakma, ne vaktim var derdini dinlemeye, ne depresyonun beni ilgilendirir.

Hastalığıyla övünen kişiyi kimse tedavi edemez.

Nereden mi biliyorum? Ben de öyleydim de, oradan... Hatta depresyon ve sıkıntıyı bir kültür haline getirmiş, Necip Fazıl/Mirzabeyoğlu ekolünü de yakından tanıyacak kadar. Yine de, hayır, o kadar *karizma* gelmeyebilir, neşem ve rahatlığım aptallık gibi durabilir ama kusura bakmayınız, Allah'ın verdiği nefese yazıktır sebepsiz yere sıkıntı üretmek.

Nefes alabilen herkesin şükretmesi için imkanı ve sebebi vardır. Mesela yerimde olmak isteyen hanımefendi, gerek tembellikten, gerek istemeyişimden, gerekse sıkıldığımdan dolayı atıldığım doktora gibi doktoradan atılsa, dünyayı inletir; sanki doktorasıyla dünyayı değiştirecekmiş, bir yaraya merhem olacakmış da elinden almışlar gibi. velakin benden daha bir kere bile şikayet cümlesi duymadı insanlar, neden, çünkü neticede Allaha şükür mesleğim varsa, aç kalmayacaksam, yaptığım işin hakkını veriyorsam; falanca üniversiteden, filanca hocayla çalışmış da, falanca doktorayı almışsın veya almamışsın, ne farkedecek? Neticede özellikle Türkiye'de, genellikle tüm dünyada akademisyen denen adamların yaptıklarının çoğu *kütüphane dedikodusu* değil mi?

Neticede şu an o sayede böyle rahat değil miyim? "Falanca doktoradan atılmış" deseler, yerinde olmak istemezsin, ama o doktoradan atıldığı için kendi başına çalışmaya başlayıp, kafasına göre yaşayabildiğinde yerinde olmak istersin, sonra başına bir hal gelir, yerinde olmak istemezsin, sonra başka bir hal gelir, yerinde olmak istersin... Onu bıraksan da sen kendi yerine baksan ya.

Allah'ın muhakkak her zorlukla beraber bir kolaylık olduğunu söylemesi de manasız?